

[Aksel Larsen.]

ikke at have berørt, og hvad det vestindiske sukker angår, kompromisser man sig kun frem til en erklæring om fællesmarkedets store, almindelige kærlighed til udviklingslandene. Det helt store spørgsmål om ophævelse af pundets rolle som verdens reservevaluta synes overhovedet ikke berørt, og markedsministeren undlod også taktfuldt at nævne dette problem i sin tale her i dag.

Det indtryk, vi andre har måttet få af forhandlingerne i Bruxelles, er det, at man lige akkurat fandt nogle formuleringer af ikke bindende karakter, som var tilstrækkelige til, at man kunne undlade at erklære forhandlingerne for afbrudt. At dette resultat garneredes med alle hånde ministererklæringer om, at man var optimistisk, og at man var nået et stort skridt længere, hører jo til spillets regler. Det må alligevel undre, at dels dagspressen, dels ordførere her i debatten ikke er blevet klogere, men på ny føler sig stivet af i troen på, at nu, nu er vejen banet for England, og dermed er Danmarks skæbne afgjort. Måske erindrer tingets medlemmer en markedsdebat, vi havde under åbningsdebatten den 9. oktober 1969. Ved den lejlighed havde jeg i min tale forberedt et afsnit om, at nu skulle vi nok høre EC-tilhængerne forklare, at efter de Gaulles fratræden og dannelsen af regeringen Brandt i Tyskland kunne man være helt sikker på, at nu ordnede det sig med fællesmarkedsforhandlingerne. Jeg fik ikke holdt min tale, før venstres daværende ordfører, hr. Henry Christensen, havde fået sagt netop noget sådant. Jeg gentager, hvad jeg kommenterede det med, det gælder også i dag:

„Det er ligegyldigt, hvad der sker ude i Europa, så kommer fællesmarkedsforhandlingerne og siger: nu, nu er det sikkert, nu kommer forhandlingerne. Og det vil de blive ved med at sige, uanset hvad der sker, og uanset hvad der ikke sker.“

Man kan se det i Folketingstidende for 1969-70 sp. 207.

Vel, der er forhandlinger i gang, og hvor-

dan det går med de engelske, har jeg sagt min mening om. Men når markedsministeren her skal redegøre for de danske forhandlingers stadi, må jeg tillade mig at sige, at det kan da ikke være rigtigt, at forhandlingernes genstand alene er de overgangs- og tilpasningsordninger, som er nødvendige for at indpasse de nye medlemslande i det udvidede fællesskab. Det kan da ikke være rigtigt, at man under disse forhandlinger totalt ser bort fra topmødet i Haag i 1969 og dets principielle beslutninger. Det må da være udelukket, at man forhandler uden at tage hensyn til denne resolution og de bindende beslutninger, man i fællesmarkedet henholdsvis den 8.-9. februar og den 22. marts i år har vedtaget angående skatte- og socialpolitikens harmonisering og den økonomiske og monetære union i øvrigt. De er jo af en art, så endogså statsministeren har erklæret, at de ikke kan godkendes af Danmark uden en regulær og formentlig også formel grundlovsændring. Er det virkelig tænkeligt, at den danske regerings repræsentanter ikke har taget forbehold for disse vigtige planer, eller har den her bevaret villig tavshed i overensstemmelse med markedsministerens erklæring på den danske regerings vegne den 30. juni 1970, hvori han sagde:

„Danmark er rede til at godkende traktaterne og de senere trufne beslutninger. Danmark er ligeledes rede til at acceptere planerne for Fællesskabernes videre udvikling, som vi mener vil kunne bevare den europæiske integrations dynamiske karakter. Danmark er endelig rede til at acceptere Fællesskabstraktaternes politiske mål.“

Traktaterne kan vi læse os igennem. Jeg håber da, at samtlige folketingsmedlemmer i det mindste har læst Romtraktaten. Samtlige beslutninger, direktiver og forordninger — om det er 3.000 eller 4.000, ved jeg ikke så nøje — kender formentlig ikke engang regeringen endnu, men de og deres konsekvenser er altså godkendt på forhånd. Planerne kendes fra Werner- og Davignonrap-